

Arrest

**nr. 51 174 van 17 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juli 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN NUFFELEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart E.A.S. te heten, te zijn geboren op X te B. en van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Verzoeker verbleef reeds in België onder de aliasen A.K., geboren op X te Oran, en M.A. geboren op X, beiden met de Algerijnse nationaliteit.

Onder deze aliasen liep verzoeker in 2003, 2005 en 2006 veroordelingen op. Op basis van deze feiten werd ten aanzien van verzoeker op 5 maart 2007 een ministerieel besluit tot terugwijzing genomen, dat hem op 31 augustus 2008 werd betekend.

Tevens werd ten aanzien van verzoeker op naam van deze aliases meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten genomen, met name op 26 augustus 2003, op 25 september 2003 en op 1 juni 2005.

Op 7 april 2009 laat verzoeker die in de gevangenis van Merksplas opgesloten zit onder de alias M.A. van Algerijnse nationaliteit, identiteitsdocumenten afleveren op de naam van de heer E.A.S., waarvan hij verklaart dat dit zijn echte identiteit is.

Op 21 december 2006 heeft verzoeker onder de naam E.A.S. van Marokkaanse nationaliteit een visumaanvraag ingediend op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), in functie van zijn echtgenote E.G.E.B.

Op 15 februari 2007 wordt aan verzoeker een visum type D toegekend.

Op 5 maart 2007 wordt op naam van M.A. een ministerieel besluit tot terugwijzing genomen dat aan verzoeker ter kennis wordt gebracht op 31 augustus 2008.

Op 6 april 2007 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Op 6 september 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

Op 20 juli 2007 dient verzoeker bij de stad Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, in functie van zijn echtgenote E.G.E.B. die ondertussen de Belgische nationaliteit heeft verkregen.

Op 15 oktober 2009 stelt de Marokkaanse overheid de identiteit van de zich noemende M.A., A.K. en E.A.S. vast op E.A.S. van Marokkaanse nationaliteit.

Op 18 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot intrekking van verzoekers verblijfsrecht. Deze beslissing werd bij arrest nr 45 708 van 30 juni 2010 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 27 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing tot beëindiging van verzoekers verblijfsrecht. Deze beslissing wordt op 28 juli 2010 aan verzoeker betekend en betreft de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 57 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...) van Marokkaanse nationaliteit, gekend onder de aliases: (...), onderdaan van Algerije en (...), onderdaan van Algerije

Reden van de beslissing: Art 42 septies van de wet van 15.12.1980 De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben af andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.

Betrokken vreemdeling diende op 22.12.2006 bij de Belgische diplomatieke dienst te Casablanca een aanvraag in voor het verkrijgen van een visum gezinshereniging op basis van artikel 10 van de wet van 15/12/1980, dit in functie van zijn echtgenote E.G.E.B.F.Z.. Dit visum type D werd hem toegestaan op 15.02.07. Zijn echtgenote verkreeg de Belgische nationaliteit op 02.05.07. Als een gevolg hiervan kon hij een aanvraag vestiging indienen op basis van het toenmalige artikel 40. Hij verkreeg zijn F kaart op 20.12.07.

Momenteel zit betrokken vreemdeling opgesloten in de penitentiaire instelling van Merksplas onder de naam M. A. geboren te (...) van Algerijnse nationaliteit. M.A. werd opgesloten als een gevolg van het ministrieel besluit tot uitwijzing dat voor hem werd genomen op 05.03.07 en dat hem werd betekend op 31.08.08. Het ministrieel besluit is het gevolg van de veroordelingen van de betrokkene op deze identiteit (en andere alias: A.,K. geboren (...), Algerijnse nationaliteit) uitgesproken op 30.07.03, 07.03.05 en 06.03.06 voor verkoop en bezit van verdovende middelen. De opgestoten vreemdeling

verklaart zelf E.A., S. geboren op (...) te zijn en tevens bevindt zich in het administratief dossier een schrijven van het Marokkaanse Consulaat Generaal te Antwerpen dat mijnheer inderdaad de Marokkaanse onderdaan E.A., S. is.

Betrokken vreemdeling heeft onder verschillende valse identiteiten herhaaldelijk ernstige feiten van openbare orde gepleegd in België. Bij zijn visumaanvraag onder zijn werkelijke identiteit heeft hij een Marokkaans blanco strafregister voorgelegd. Echter, door te verzwijgen dat hij voordien reeds jaren in België verbleven had onder een valse identiteit en nationaliteit heeft de Dienst vreemdelingenzaken geen uittreksel van een mogelijk Belgisch strafregister opgevraagd. De betrokkene heeft dus de Belgische staat misleid om te stellen dat hij van goed gedrag en zeden was, terwijl hij in de laatste jaren criminele feiten gepleegd had in België. Evengoed zou de aanvraag vestiging geweigerd zijn overeenkomstig artikel 43 van de wet van 15.12.1980 omwille van openbare orde had de betrokkene niet verzwegen dat hij eerder in België gekend was onder een andere identiteit en nationaliteit. Het achterhouden van zijn aliasen bij deze twee procedures staat gelijk aan het geven van misleidende informatie en was beslissend voor het verkrijgen van zijn verblijfsrecht in België.

In navolging van het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" vervalt zijn verblijfsrecht in het Rijk, dient de F kaart te worden ingetrokken en dient de betrokkene gevolg te geven aan het ministrieel besluit tot uitwijziging dat hem werd betekend."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 tot en met 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)Enig Middel: Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980; van de artikelen 2 t/m 5 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de beginselen van behoorlijk bestuur (in bijzonder: zorgvuldigheidsbeginsel) en schending van art. 8 EVRM.

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Minister van Asiel- en Migratiebeleid maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State, welke vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

In artikel 4 van de genoemde wet wordt melding gemaakt van een aantal gevallen waarin de motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze uitzonderingen op de formele motiveringsplicht moeten strikt worden geïnterpreteerd; en de hier opgesomde uitzonderingsgevallen worden limitatief bepaald. Het bestuur kan, buiten de gevallen opgesomd in artikel 4 van de wet, niet de verplichting tot uitdrukkelijke motivering ontlopen, zelfs niet om redenen die verband houden met de spoed waarmee de betrokken beslissing zou zijn genomen. Artikel 5 van de wet bepaalt immers uitdrukkelijk dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handeling uitdrukkelijk te motiveren.

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen .. (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

Rekening houdend met bovengenoemde bepalingen, dient te worden vastgesteld dat de motiveringsverplichting die op de overheid rust, schromelijk met de voeten werd getreden.

De DVZ geeft aan dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging heeft gedaan, eerst in functie van een niet-Europeaan, nadien in functie van zijn Belgische echtgenote, respectievelijk op basis van de artikelen 10 en 40 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft inderdaad deze aanvragen gedaan onder zijn naam, E.A.S. (...)

Echter de DVZ toont niet aan in de bestreden beslissing dat verzoeker ook dezelfde personen betreft als de aliases die de DVZ kent. Nergens kan men opmaken uit de bestreden beslissing dat verzoeker wel degelijk deze zogenaamde valse identiteiten heeft gebruikt. De DVZ laat na om deze beweringen hard te maken door middel van staving aan de hand van enig bewijs.

De aliases die de bestreden beslissing opsomt en de identiteit van verzoeker worden door de DVZ zonder meer aan elkaar gelinkt. De bestreden beslissing verantwoordt geenszins deze link. Meer nog, indien het zo zou zijn dat verzoeker inderdaad ook deze aliases heeft gebruikt, dan kan worden verwacht van het bestuur dat het deze ook omstandig aangeeft. De bestreden beslissing is louter een opsomming van aliases en hun veroordelingen en een eventueel ministerieel bevel dat aan één van hen zou zijn betekend. De bestreden beslissing geeft nergens aan hoe dat verzoeker zijn identiteit zou hebben misbruikt, daar de beslissing enkel vermeldt dat verzoeker zich van meerdere aliases heeft bediend. Maar de bestreden beslissing slaagt er niet om dit in concreto aan te tonen.

Het kan moeilijk worden voorgehouden dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd. Immers de DVZ neemt genoeg met louter de opsomming van de aliases zonder concreet aan te tonen dat deze aliases wel degelijk verzoeker betreffen.

Bovendien dient de beslissing geschraagd door feitelijke gronden. In die zin bepaalt art. 43, 2° Vreemdelingenwet dat: "de maatregelen van openbare orde of van openbare veiligheid moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de van de betrokkene en het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen vormt op zichzelf geen motivering van deze maatregelen;"

Dat benadrukt dient te worden, dat de genomen maatregelen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend mogen gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen

vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

Bovenvermeld artikel 43 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 3 van richtlijn 64/221/EG voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid.

In zijn arrest van 27 oktober 1977 heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen met betrekking tot de interpretatie van bovenvermeld artikel 3 van de E.G.-richtlijn nr. 64/221 van 25.02.1964 het volgende overwogen: "... Overwegende dat de bewoordingen van lid 2 van artikel 3 van de richtlijn, volgens hetwelk 'het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering vormt van deze maatregelen', aldus moeten worden opgevat dat zij van de nationale autoriteiten een specifieke beoordeling eisen vanuit een oogpunt van de belangen, verbonden met de handhaving van de openbare orde, welke beoordeling niet noodzakelijkerwijze samenvalt met de beoordeling die ten grondslag lag aan de strafrechtelijke veroordeling; dat hieruit volgt dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt; dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van dien aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om Mt gedrag in de toekomst te handhaven, noch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke dreiging van de openbare orde..," (eigen onderlijning en vetschrift)

Verzoeker verwijst verder naar het arrest van 31.01.2006 van het Hof van Justitie (c-503/03) dat om een schending van de openbare orde te kunnen weerhouden, naast het bestaan van een misdrijf dewelke in se een hinder vormt voor de sociale orde, vereist dat er een reële en actuele dreiging bestaat die dermate voldoende ernstig is om een fundamenteel belang van de samenleving aan te tasten. (Zie H.v.J 28/10/1975 (Rutili) en H.v.J 27/10/1977 (Bouchereau), H.v.J 29/04/2004 (Oliveri en Orfanopoulos)).

Dat het Hof van Justitie stelt dat er steeds een strikte interpretatie moet zijn van de notie openbare orde, waarbij steeds een evenwichtige afweging moet worden gemaakt van de bescherming van het familiaal leven, overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing nog een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Dat de motivering van de bestreden beslissing slechts het misdrijf opsomt in haar technische benaming, zonder de omstandigheden in enigerlei wijze mee te delen, noch van de strafbare feiten noch van de familiale situatie van verzoeker.

Bovendien wordt nergens gepreciseerd waarom nu juist de familiale belangen van verzoeker niet zouden opwegen tegen de bescherming van de openbare orde. Dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat de Dienst Vreemdelingenzaken daadwerkelijk rekening heeft gehouden met de familiale situatie van verzoeker, of daadwerkelijk rekening heeft gehouden met het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Verzoeker wenst in dit verband het arrest van uw Raad dd. 17.04.2009, nr.25.998 aan te halen: "het begrip afdoende uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Aangezien de bestreden beslissing steunt op het oordeel dat verzoeker een actuele bedreiging van de openbare orde uitmaakt, moet de motivering evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het louter vermelden van twee veroordelingen en daaruit besluiten dat verzoeker door zijn gedrag een actuele bedreiging van de openbare orde uitmaakt, zonder in de bestreden beslissing in concreto uiteen te zetten hoe en in welke mate dat het geval is, betekent een schending van de formele motiveringsplicht." (eigen onderlijning en eigen vetschrift)

Wat ten eerste frappeert is dat de beslissing van 18.03.2010 werd vernietigd bij arrest van 30.06.2010 en dat nog geen maand later door de DVZ een nieuwe beslissing werd genomen waar enkel maar wordt tegemoet gekomen aan de verzuchtingen van het arrest, namelijk de vermelding van de ondersteunende rechtsbepaling. Voor de verdere rest is er aan de destijds vernietigde beslissing niet

getornd. Het kan bezwaarlijk worden aangenomen dat de DVZ goed huiswerk heeft geleverd. De opmerkingen die verzoeker destijds heeft gemaakt op de bestreden beslissing blijven nu nog steeds gelden voor de huidige bestreden beslissing. Immers er zijn geen inhoudelijke wijzingen aangebracht, met uitzondering de toevoeging van toepasselijk wetsartikel.

Daarenboven geeft art. 8 EVRM het volgende aan: "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip gezinsleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn echtgenote van de Belgische nationaliteit.

De weigering van de vestigingaanvraag is een inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van verzoekende partij. Door in te breken in het gezinsleven van verzoeker wordt op onevenredige wijze inbreuk gemaakt op het recht van verzoeker op de eerbiediging van zijn gezinsleven; de belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van het gezin E.A. – E.G. (...). Te meer daar de nieuwe beslissing tot intrekking van het verblijf werd genomen zonder ook maar enige moeite te doen de beslissing voldoende te schragen met concrete aanwijzingen dat een belangenafweging werd gemaakt. Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de argumenten in het enig middel dient de bestreden beslissing te worden vernietigd. (...)"

In haar nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoeker zijn verblijfsrecht werd ingetrokken omdat werd vastgesteld dat hij in het verleden een aanvraag tot gezinshereniging had ingediend op 22 december 2006 in functie van zijn echtgenote; dat verzoeker momenteel vastzit in de gevangenis van Merksplas onder de alias M.A.; dat verzoeker bij zijn visumaanvraag zijn werkelijke identiteit heeft gebruikt, samen met een blanco strafblad; dat hij de Belgische overheid heeft misleid door te doen uitschijnen dat hij van goed gedrag en zede is, terwijl vaststaat dat hij meerdere criminele feiten heeft gepleegd, dat het achterhouden van aliassen gelijk staat met het geven van misleidende informatie, en deze informatie was doorslaggevend in het bekomen van zijn verblijfsrecht; dat in de bestreden beslissing afdoende, coherent en zeer uitgebreid omschreven wordt wat de verblijfshistoriek van verzoeker in ons land is, en wordt een overzicht gegeven van de aliassen waarvan hij zich heeft bediend en in welke context dat gebeurd is; dat verzoeker geen van deze feitelijkheden weerlegt, en de stelling niet aannemelijk maakt dat de motivering van de beslissing geen betrekking heeft op hem persoonlijk, maar slechts op voor hem onbekende aliassen; dat de rechtsnorm, artikel 42 septies van de Vreemdelingenwet, expliciet wordt vermeld in de bestreden beslissing; dat verzoeker zijn bespreking van artikel 43 van de Vreemdelingenwet in het licht van de bestreden beslissing niet relevant is; dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid en dat verweerder van oordeel is dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

In de repliekmemoire verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in zijn inleidende verzoekschrift en stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken enkel tegemoet is gekomen aan de opmerkingen van de Raad na de vernietiging van de vorige weigeringsbeslissing en dat de nieuwe weigeringsbeslissing louter een knip en plakwerk is zonder dat de belangenafweging werd gemaakt zoals de toets van artikel 8 van het EVRM voorschrijft.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op

een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker de Belgische staat heeft misleid door te stellen dat hij van goed gedrag en zeden was, terwijl hij in de laatste jaren criminele feiten gepleegd had in België, en dat het achterhouden van zijn aliasen gelijk staat aan het geven van misleidende informatie en beslissend was voor het verkrijgen van zijn verblijfsrecht in België.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en hij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet beëindigen van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3 In een eerste onderdeel van het enig middel is verzoeker in essentie van mening dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, daar de bestreden beslissing geen link legt tussen verzoeker en de aliasen. De bestreden beslissing is, volgens verzoeker, louter een opsomming van de aliasen en hun veroordelingen en een eventueel ministerieel bevel dat aan één van hem zou zijn betekend

De bestreden beslissing zet vooreerst uiteen wat verzoeker ook zelf verklaart, met name dat hij onder de identiteit E.A.S. een aanvraag gezinshereniging indiende en op grond hiervan een verblijfsrecht bekam. De bestreden beslissing zet dit als volgt uiteen: *"Betrokken vreemdeling diende op 22.12.2006 bij de Belgische diplomatieke dienst te Casablanca een aanvraag in voor het verkrijgen van een visum gezinshereniging op basis van artikel 10 van de wet van 15/12/1980, dit in functie van zijn echtgenote E.G.E.B.F.Z.(...). Dit visum type D werd hem toegestaan op 15.02.07. Zijn echtgenote verkreeg de Belgische nationaliteit op 02.05.07. Als een gevolg hiervan kon hij een aanvraag vestiging indienen op basis van het toenmalige artikel 40. Hij verkreeg zijn F kaart op 20.12.07."*

Vervolgens legt de bestreden beslissing de link met verzoeker en zijn aliasen door erop te wijzen dat verzoeker zich fysiek in de gevangenis van Merksplas bevindt en dat hij daar werd opgesloten op grond van veroordelingen onder twee andere namen. De bestreden beslissing zet dit als volgt uiteen: *"Momenteel zit betrokken vreemdeling opgesloten in de penitentiaire instelling van Merksplas onder de naam M. A. geboren te (...) van Algerijnse nationaliteit. M.A. werd opgesloten als een gevolg van het ministerieel besluit tot uitwijzing dat voor hem werd genomen op 05.03.07 en dat hem werd betekend op 31.08.08. Het ministerieel besluit is het gevolg van de veroordelingen van de betrokkene op deze identiteit (en andere alias: A.,K. geboren (...), Algerijnse nationaliteit) uitgesproken op 30.07.03, 07.03.05 en 06.03.06 voor verkoop en bezit van verdovende middelen. De opgestoten vreemdeling*

verklaart zelf E.A., S. geboren op (...) te zijn en tevens bevindt zich in het administratief dossier een schrijven van het Marokkaanse Consulaat Generaal te Antwerpen dat mijnheer inderdaad de Marokkaanse onderdaan E.A., S. is."

Verzoeker betwist op zich niet dat hij in de gevangenis zit onder de naam M.A. en dat M.A. verscheidene veroordelingen heeft opgelopen. Hij betwist niet dat er een ministerieel besluit tot uitwijzing werd genomen op 5 maart 2007, op grond van de veroordelingen opgelopen door zowel M.A. als A.K. Hij betwist ook niet dat zijn echte identiteit de Marokkaanse onderdaan E.A.S. is zoals werd vastgesteld door het Marokkaanse consulaat. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat de link tussen verzoekers identiteit E.A.S en de aliasen M.A. en A.K. wel degelijk werd gelegd en gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Vervolgens legt de bestreden beslissing uit op welke wijze verzoeker zijn identiteit zou hebben misbruikt. De bestreden beslissing zet dit op eenduidige en niet mis te verstane wijze als volgt uiteen: *"Betrokken vreemdeling heeft onder verschillende valse identiteiten herhaaldelijk ernstige feiten van openbare orde gepleegd in België. Bij zijn visumaanvraag onder zijn werkelijke identiteit heeft hij een Marokkaans blanco strafregister voorgelegd. Echter, door te verzwijgen dat hij voordien reeds jaren in België verbleven had onder een valse identiteit en nationaliteit heeft de Dienst vreemdelingenzaken geen uittreksel van een mogelijk Belgisch strafregister opgevraagd. De betrokkene heeft dus de Belgische staat misleid om te stellen dat hij van goed gedrag en zeden was, terwijl hij in de laatste jaren criminele feiten gepleegd had in België."*

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in het eerste onderdeel van zijn middel, daar de link tussen zijn echte identiteit en de aliasen evenals het misbruik van identiteit uitgebreid gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing.

2.4 In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat de beslissing geschraagd dient door feitelijke gronden en dat artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet in die zin stelt dat *'de maatregelen van openbare orde of van openbare veiligheid moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de van de betrokkene en het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen vormt op zichzelf geen motivering van deze maatregelen'*, dat motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen niet mogen worden aanvaard en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing nog een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker verwijst verder naar een arrest van 27 oktober 1977 van het Hof van Justitie, naar het arrest van 31 januari 2006 van het Hof van Justitie (c-503 / 03) en naar het arrest nr. 25 998 van 17 april 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad stelt vast dat aangaande artikel 43 van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing het volgende motiveert:

"De betrokkene heeft dus de Belgische staat misleid om te stellen dat hij van goed gedrag en zeden was, terwijl hij in de laatste jaren criminele feiten gepleegd had in België. Evengoed zou de aanvraag vestiging geweigerd zijn overeenkomstig artikel 43 van de wet van 15.12.1980 omwille van openbare orde had de betrokkene niet verzwegen dat hij eerder in België gekend was onder een andere identiteit en nationaliteit. Het achterhouden van zijn aliasen bij deze twee procedures staat gelijk aan het geven van misleidende informatie en was beslissend voor het verkrijgen van zijn verblijfsrecht in België. In navolging van het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" vervalt zijn verblijfsrecht in het Rijk, dient de F kaart te worden ingetrokken en dient de betrokkene gevolg te geven aan het ministerieel besluit tot uitwijzing dat hem werd betekend."

Hieruit blijkt duidelijk dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet niet de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing. Verweerder wijst enkel op artikel 43 van de Vreemdelingenwet, om aan te tonen dat wanneer verzoeker de overheid niet zou hebben misleid betreffende de verschillende identiteiten die hij heeft aangenomen en zijn crimineel verleden, aan verzoeker geen verblijfsrecht zou zijn toegekend op grond van een gezinshereniging, doch dat dit hem zou zijn geweigerd op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. In casu werd verzoeker zijn verblijfsrecht reeds toegekend en stelt de bestreden beslissing dat *"In navolging van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' vervalt zijn verblijfsrecht in het Rijk, dient de F kaart te worden ingetrokken en dient de betrokkene gevolg te geven aan het ministerieel besluit tot uitwijzing dat hem werd betekend"*. Aangezien aan verzoeker reeds een verblijfsrecht werd toegekend, kan de formulering dat *'het verblijfsrecht vervalt en de F-kaart wordt ingetrokken'* niet anders geïnterpreteerd worden als een beslissing waarbij het verblijfsrecht wordt

beëindigd. Verzoeker vergist zich aldus waar hij artikel 43 van de Vreemdelingenwet aanziet als rechtsgrond voor de beëindiging van het verblijfsrecht. In de motivering van de bestreden beslissing wordt namelijk uitdrukkelijk verwezen naar de juridische grondslag van de beslissing, met name artikel 42 septies van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zijn uiteenzetting betreffende artikel 43 van de Vreemdelingenwet mist zodoende juridische grondslag.

Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

2.5 In een derde onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé-leven niet absoluut is. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” bij wet is voorzien, met name de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt als uitgangspunt eveneens dat het volgens een vaststaand principe van Internationaal recht aan de verdragsluitende staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds (RvS 15 februari 2007, nr. 167 847).

De bestreden beslissing is dan enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Belgische rechtsorde is verstoord door de afgifte van een F-kaart aan de verzoekende partij, die manifest het gevolg is van fraude. Bijgevolg is het niet onredelijk een beëindiging van het verblijfsrecht ten aanzien van verzoeker te nemen gebaseerd op het frauduleus gedrag van verzoeker. Bovendien laat verzoeker na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139 107).

Bijkomend wijst de Raad erop dat, daar waar verzoeker van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat aangezien hij stelt dat *‘de nieuwe beslissing tot intrekking van verblijf werd genomen zonder ook maar enige moeite te doen de beslissing voldoende te schragen met concrete aanwijzingen dat een belangenafweging werd gemaakt’*, artikel 8 van het EVRM evenwel geen dergelijke motiveringsplicht omvat. Dit onderdeel van het enig middel faalt naar recht.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en tien door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

mevr. S. DONNEAUX,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DONNEAUX

Ch. BAMPS